

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 czerwca 2014 r.,
sprawy **C. Z.**
skazanego z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 12 listopada 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w O.
z dnia 18 kwietnia 2013 r.

p o s t a n o w i ł

I. Oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną w zakresie zarzutów opartych na naruszeniu art. 439 §1 pkt 8 i 9 k.p.k.;

II. Na podstawie art. 531 §1 k.p.k. w zw. z art. 429 §1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k. pozostawić bez rozpoznania kasację w zakresie pozostałych zarzutów, albowiem wobec prawomocnego orzeczenia wobec skazanego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie jest dopuszczalne oparcie kasacji na zarzutach nie mieszczących się w przepisie art. 439 k.p.k.;

III. Obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2013 r., Sąd Okręgowy w O. skazał oskarżonego C. Z. za popełnienie w warunkach ciągu przestępstw czynów zabronionych kwalifikowanych z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat oraz, orzeczoną na podstawie art. 33 § 2 k.k., grzywnę w ilości 200 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości każdej stawki po 100 zł. Ponadto na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz zajmowania stanowiska kierowniczego w spółkach prawa handlowego.

Apelacje od tego wyroku wnieśli, skarżąc wyrok w całości, obrońcy oskarżonego oraz prokurator.

Po rozpoznaniu tych apelacji Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 12 listopada 2013 r., zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu:

„Na mocy przepisu art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 1 § 1 i 3 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucam rażąco obrazę procedury karnej, polegającą na skazaniu C. Z. za czyny nieznane ustawie karnej z dnia 19 kwietnia 1969 roku, obowiązującej w inkryminowanym czasie zarzucanych mu występów, a to przepisu art. 297 § 1 k.k. nieznanego w dawnym kodeksie karnym, który sąd wyeliminował jednakże zarzut z art. 286 § 1 k.k. był w sprawie w ścisłym i fundamentalnym związku, a wobec czego obrazy procedury karnej wynikającej z przesłanki określonej w art. 439 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 17 pkt 6 k.p.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 105 § 1 d. k.k.

Na mocy art. 439 § i pkt 8 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucam naruszenie zasady res iudicata, gdzie w innym - tożsamym postępowaniu sądowym Sąd Okręgowy w O. prawomocnym wyrokiem z 22 stycznia 2007 roku, sygn. akt III K .../06 wyeliminował ze współsprawstwa C. Z., jako nie działającego wspólnie i porozumieniu z L. S. za czyny objęte rzeczowym aktem oskarżenia.”

Ponadto w kasacji zostały sformułowane inne zarzuty rażącego naruszenia prawa procesowego, tj. art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 i 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k., a także art. 180 § 2 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k., art. 180 2 k.p.k., art. 391 § 1 k.p.k., art. 424 § 1 i 2 k.p.k. oraz w zw. z art. 410 k.p.k., art. 424

k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. , art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 i 7 k.p.k. , art. 5 § 2 k.p.k., art. 170 § 1 k.p.k.

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku oraz poprzedzającego go wyroku sąd I instancji i przekazanie temu ostatniemu sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja w zakresie zarzutów wskazujących na istnienie w orzeczeniu Sądu Apelacyjnego tzw. bezwzględnych powodów odwoławczych jest oczywiście bezzasadna, co skutkowało jej oddaleniem w trybie wskazanym w art. 535 § 3 k.p.k.; w zakresie pozostałych zarzutów opartych na naruszeniu przepisów prawa procesowego jest zaś niedopuszczalna wobec treści art. 523 § 2 k.p.k. Ta ostateczna uwaga obliuguje, przy takiej konstrukcji kasacji, do pozostawienia jej bez rozpoznania w tym zakresie na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k. To zaś oznacza, iż wobec faktu, że wobec skazanego została orzeczona kara wolnościowa przedmiotem rozpoznania Sądu Najwyższego są tylko te dwa zarzuty, które oparto na obrazie art. 439 § 1 k.p.k. Oba zarzuty są oczywiście chybione. Co do zarzutu ujętego jako naruszenie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 1 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. to stwierdzić trzeba, że uchybienie, które zostało opisane w treści tego zarzutu, a więc rzekome skazanie C. Z. za czyny nieznane ustawie karnej w dacie ich popełnienia w sposób dość oczywisty różni się od argumentacji tego zarzutu (strona 17 i 18 kasacji). Jako uchybienie ujęto bowiem to, iż gdyby została co do niektórych przestępstw zastosowana kwalifikacja z art. 205 § 1 k.k. z 1969 r., to zważywszy na zagrożenie ustawowe (do lat 5-ciu) tych czynów nastąpiło by przedawnienie ich karalności. Po pierwsze, kwestia prawidłowości zastosowania art. 4 § 1 k.k. nie mieści się w katalogu wymienionym w art. 439 § 1 k.p.k., a może być rozważana tylko w kontekście zarzutu rażącej obrazę prawa materialnego, a ten zarzut jest również niedopuszczalny. To zaś oznacza, iż nie może być mowy o istnieniu obszaru, w którym Sąd Najwyższy byłby uprawniony do objęcia kontrolą kasacyjną

prawidłowości zastosowania tej normy. Po drugie, nawet gdyby przyjąć tok rozumowania skarżącego, to do przedawnienia tych czynów (kwalifikowanych zgodnie z jego twierdzeniami tylko z art. 205 § 1 k.k. z 1969 r.) i tak by nie doszło, a to wobec wejścia w życie ustawy z dnia 3 czerwca 2005 r. (Dz. U. Nr 132, poz. 1109 - przed upływem 10-ciu lat – zob. art. 105 § 1 pkt 3 k.k. z 1969 r. w zw. z art. 106 k.k. z 1969 r. – zarzuty stawiano jeszcze w roku 2000) i przedłużenia karalności przestępstw zagrożonych karą przekraczającą 3 lata pozbawienia wolności do lat 10-ciu (art. 101 § 1 pkt 3 k.k. po noweli) i nowej treści art. 102 k.k. Zatem czyny te ulegałyby przedawnieniu dopiero po 20 latach, a to oznacza, iż co do czynu popełnionego najwcześniej (czyn w pkt 1 popełniony 30 grudnia 1997 r.) przedawnienie karalności nastąpiłoby dopiero z dniem 30 grudnia 2017 r.

Nie może być mowy także o naruszeniu w prawomocnym orzeczeniu reguły *rei iudicatae*. Skarżący nie dostrzega, iż to, że w przywołanym wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 22 stycznia 2007 r., sygn. akt III K .../06 (wyrok w aktach Sądu Najwyższego), dotyczącym li tylko L. S., usunięcie (wyeliminowano) nazwiska C. Z. wynika tylko z tego, że C. Z. w tym procesie nie odpowiadał jako oskarżony, zaś zarzuty postawione L. S. obejmowały także działanie wspólnie i w porozumieniu z C. Z. Sąd ten nie mógł zatem rozstrzygając o zasadności zarzutów stawianych tylko oskarżonemu L. S. formułować jakichkolwiek rozstrzygnięć i ustaleń w zakresie winy co do osoby, która nie była objęta tym postępowaniem karnym. Tak więc to, że przypisując oskarżonemu L. S. popełnienie zarzucanych mu czynów, zgodnie z niekwestionowaną praktyką, dane personalne Z. zastąpił określeniem „z inną osobą” nie oznacza, iż rozstrzygnął on o odpowiedzialności C. Z. Zatem w postępowaniu III K .../06 Sąd Okręgowy nie rozstrzygał w ogóle o zarzutach w odniesieniu do C. Z., co oznacza, iż nie jest prawdą, aby obecnie wystąpiła przeszkoda procesowa w postaci *rei iudicatae*.

Z tych powodów orzeczono jak w postanowieniu.